

jak se žije se psem

Miloš Tábořský:

Pes má stejnou hodnotu jako člověk

Svého prvního psa si významný český kardiolog pořídil před šesti lety. Hledal tehdy „partáka“, který by ho donutil k tomu, aby zvýšil svoji pohybovou aktivitu. Rozhodl se totiž řídit stejným pravidlem, které vždy doporučuje svým pacientům. Nejen proto si vybral lovecké plemeno, výmarského ohaře.

Kolik pohybu si spolu s Argem dopřáváte?

Myslím, že tak akorát. Je fajn, že mě donutil jít ven, ať je jakékoliv počasí. Má své pravidelné hodiny, na delší procházku chodíme kolem šesté ráno a pak kolem půl osmé večer. Mezitím běhá po zahradě nebo jdeme alespoň na louku mezi domy, kam chodí hodně pejskařů venčit své psy. Hlavně ta ranní procházka je pro mě takovou ranní hygienou. O víkendu také nikdy nezapomeneme navštívit jeho kamaráda, berana Pepíka, kterému nosíme suchý chleba.

Zjišťovali někdy vědci, jestli mají pejskaři díky pravidelnému pohybu zdravější srdce?

Žádná velká klinická studie na toto téma v oblasti kardiologie neexistuje. Platí ale obecné pravidlo, že každý člověk by měl denně ujit 10 000 kroků. To je zhruba pět až šest kilometrů, tedy asi hodina chůze. A pejskař, pokud chodí na pravidelné procházky, to denní minimum, vhodné pro primární prevenci kardiovaskulárních onemocnění, určitě splní. Nemůžu sice říct, že bych se díky Argovi cítil zdravější, ale faktem je, že když přijdu po celém dni z práce a musím s ním jít ven, je to rozhodně přirozenější forma relaxace, než dívat se na televizi.

Argo přináší svému majiteli každodenní radost a potěšení

Se svými kamarády z psí školky

Co Arga během procházek baví? Nehoní coby lovec zvěř?

Prošel výcvikem, takže ho můžu mít na volno. Nejraději volně běhá a zvířata z dálky pozoruje – hlavně zajíce nebo srnky. Ze začátku, když ještě moc neposlouchal, párkrát utekl. Používal jsem proto elektrický obojek, ale teď už ví, co si smí dovolit, a co ne. Ví, že může odejít maximálně na deset dvacet metrů, a i tak se neustále ohlíží zpátky, aby se mnou neztratil kontakt. Vidím na něm, jak je napjatý, jakmile někde vidí srnku, ale když mu dám povel, neodběhne za ní. Taky mě baví pozorovat, jak je rychlý – třeba když honí po zahradě listy. Extrémně rychle dokáže vyhrabat myš nebo hraboše na p[ro]lam pěkné video, na kterém jako bagr předními packami

Í ak se žije se psem

a čumákem vyhrabe za dvacet sekund myši hnízdo a zcela ho zlikviduje.

Čím vás vlastně původně oslovil výmarský ohař? Proč právě tohle plemeno?

Je to plemeno inteligentní a vyžaduje dostatek pohybu, který jsem hledal. Jako lékař vím, že i psi plemena mají své choroby a u ohařů se poměrně často vyskytuje například epilepsie, proto jsem výběr štěněte pečlivě zvažoval. Narazil jsem na seriózní chovnou stanici a měl jsem možnost poznat nejen Argovy rodiče, ale také jeho další „příbuzné“. Všichni byli v dobré zdravotní kondici. Ukázalo se, že jsem volil správně, Argo je bezproblémové zvíře.

Žádné zdravotní komplikace jste tedy zatím neřešil?

Je v naprostém pořádku, jen má mírnou nadváhu, ale tohle vždycky kopíruje pána. Když má pán nadváhu, má i pes nadváhu, a štíhlí lidé mívají zase štíhlé psy. Je to zvláštní, s jakou pravidelností se naše vnímání BMI, tedy body mass indexu, sekundárně projevuje na zvířatech.

Mívají i psi časté kardiologické problémy?

Pes má stejné spektrum chorob jako člověk. Řada starších psů trpí fibrilací síní, srdeční arytmií, srdečním selháním. Můžou dostat i infarkt a řadu psů zasáhne cévní mozková příhoda, tedy mrtvice. Bohužel, na rozdíl od lidí je takový stav pro zvíře

fatální a nedá se léčit. Pokud pes na půlku těla ochrne, musí se dát chtít nechtě utratit.

Zmínili jste se o tom, že jste ho dal vychovat. Kam?

Ohaři jsou z principu velmi dominantní, a to je potřeba nějak korigovat. Věděl jsem, že se mu ve všední dny nebudu moci věnovat dvanáct hodin denně, a tak jsem hledal způsob, jak ho zabezpečit. Věděl jsem, že nejlepším řešením by byla možnost opakovaného tréninku v týdnu, protože pes má krátkou paměť

Extrémně rychle dokáže vyhrabat myš nebo hraboše na poli

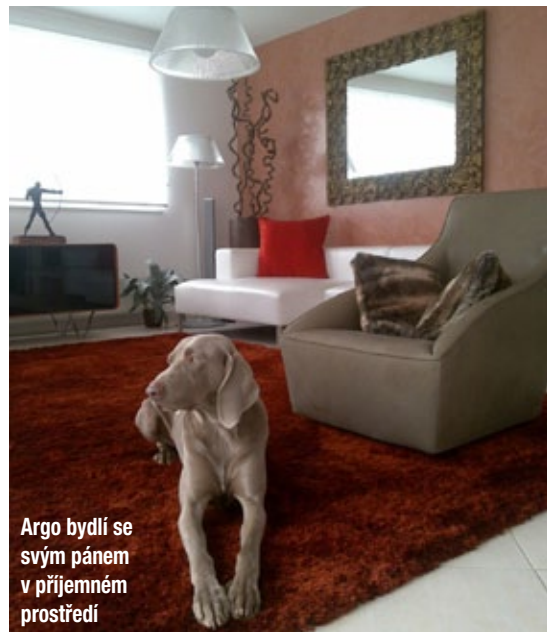
a potřebuje neustále vykonávat činnosti tak, aby se mu staly vlastními. Nakonec jsem našel cvičitelku, která má v Brně psí školku, a navíc chová výmarské ohaře. Soustřeďuje v ní psy svých známých a kamarádů. Trénuje s nimi různé dovednosti, cvičí je, mají pestrý celodenní program. Argo se tam perfektně socializoval, upevňuje si vztahy s jinými psy a fenami, tvoří smečku, vidím to jako velmi pozitivní.

Jak často tam chodí?

Dvakrát až třikrát v týdnu, což je myslím adekvátní i z hlediska zátěže a relaxace. Chodí tam rád, i když vůči té cvičitelce má svým způsobem respekt. Když se vrátí, je na něm vidět, že je utahaný, ale šťastný. Po zbytek týdne je doma nebo u mých rodičů, kde to má taky rád – i pobyt na venkově pro něj má svou poezii. Vyběhá se zahradě a společnost mu dělají slepice, které si spíše hlídá a „počítá“, než aby je zakousl. I když ze začátku to byl trochu problém... Ale lovení slepic se už našťastí odnaučil.

Ve věku osmi týdnů

Argo bydlí se svým pánem v příjemném prostředí

Také vy bydlíte v domě se zahradou. Jaké má Argo mantinely, pokud jde o pohyb po domě?

Když jako malé štěně „brečel“ – poté, co byl odloučen od své matky – vzal jsem ho do postele, což dodnes považuji za chybu. Dnes spí sice jen pod postelí, kde má deku, ale už ho to neodnaučím, je to závislák. V domě má taky své místo, na které automaticky chodí, ale jinak ho příliš neomezuju. Je to pes, který vyžaduje kontakt, pozornost a komunikaci. Když se dívám na televizi, chce být také na sedačce.

Jak reaguje na cizí lidi? Je ostražitý?

Někteří jsou mu sympatičtí okamžitě, a je jedno, jestli je to dáma nebo pán. Zcela výjimečně nějakého člověka nemusí, což dává najevo vrčením. Ale k naprosté většině lidí je přátelský až důvěřivý. Má velmi vyvinutý čich, zaručeně pozná majitele fenky a hned s ním kamarádí.

Říkal jste, že má trochu nadváhu. Čím jej krmíte?

Má jednu velkou krmnou dávku dietních granulí denně a občas něco malého k tomu, protože je to s ním k nevydržení – neustále vyžaduje nějaké jídlo. A umí si o něj říkat velmi razantně. Naučil se i vnímat slova spojená s jídlem, třeba „papat“ nebo „šunka“. Když slyší slovo šunka, je úplně vyřízený.

Dáváte mu od stolu?

Pokud možno ne. Ale někdy je to těžké, třeba když mám kuře. Na závěr, když dojím, může kousek dostat, ale do své misky, nikoli od stolu.

Argo je podle fotek poměrně zcestovalý pes.

Kam všude se podíval?

Rozhodně s ním necestuji extrémně daleko, protože to není pro zvíře dobré. Třeba dlouhé cesty k moři mu nic nepřinášejí, jenom stres. Cestujeme

**Vloni se Argo
podíval i na Pálavu**

po Moravě a Čechách, maximálně do Rakouska, kam je to z Brna kousek. V létě vyrážíme na cesty brzy ráno, aby necestoval ve vedru. V Pošumaví máme chalupu, takže často jezdíme i tam.

Utkvěl vám v paměti nějaký výlet s Argem?

Mimořádné bylo, když se Argo setkal s obrovským srncem. Byl z toho úplně pať. Stál „tvář v tvář“ tomu majestátnímu zvířeti a koukali na sebe... Jsou to hezké chvíle, když vidíte zvíře prožívat něco emotivního. Určitě si něco nechává v paměti. Paměť u psů funguje, to je evidentní i z toho, že v noci sní stejně jako člověk. Lehce štěká, vyje, sny prožívá – reflektuje v nich to, co v poslední době zažil. Pes zcela určitě prožívá plnohodnotný emoční život.

Argo je podle mě jediný pes, kterého portrétoval fotograf Jan Šetlík. Jak k tomu došlo?

Nevím, zda je jediný, ale určitě byl první. Trochu jsem se bál ho oslovit při vědomí toho, že to nebude krásná dáma nebo významný pán, který by byl na fotoobraze. Ale Jadran Šetlík zareagoval velmi profesionálně a okamžitě mi vyhověl. Argo přišel do ateliéru a posadil se tam, kde kdysi seděl Tomáš Baťa nebo Ája Vrzáňová a další významné osobnosti české kultury a politického i duchovního života. Během hodiny s ním udělal řadu zajímavých snímků. Díky tomu mám Arga v životní velikosti na zdi jako trvalou vzpomínku – a ať se stane cokoli, bude pro mě vždycky živý. Mám z toho radost, myslím si totiž, že pes má stejnou hodnotu jako člověk, a tudíž si takový portrét zaslouží.

Chtěl byste jednou dalšího psa?

Po letech, která jsem s ním strávil, si nedovedu představit, že bych byl bez psa. Až zestárne, rád bych si pořídil štěně. Pro staršího psa je štěně motivující, a pro člověka pak přechod mezi generacemi není tak bolestivý. Argo je ale teď v nejlepší věku a já doufám, že má ještě pár let před sebou – ohaří se zpravidla dožívají dvanácti až čtrnácti let, podle péče, kterou jim člověk věnuje.

A překvapilo vás něco v životě se psem?

Překvapilo mě to, jak velkým obohacením může pes pro lidský život být. Každému, kdo má zájem, chuť a čas se o zvíře dlouhodobě starat, bych to vřele doporučil.

Text: Andrea Skalická

Foto: archiv Miloše Táborského

Prof. Miloš Táborský

se narodil 5. října 1962 v Sušici. Významný český kardiolog se věnuje především poruchám srdečního rytmu. V současné době pracuje jako přednosta I. interní kardiologické kliniky Fakultní nemocnice a Univerzity Palackého v Olomouci. Je autorem mnoha odborných publikací a článků, pravidelně se účastní kardiologických kongresů v zahraničí. Kromě medicíny se aktivně zajímá o architekturu, sportovní vozy, moderní gastronomii, víno a zdravý životní styl. Šestiletý výmarský ohař Argo je jeho prvním psem.

Inzerce